

κι' ώμορφα μάτια της ήσαν πάντα σκοτεινά και δέν είχαν εκείνη την άγνη έκφρασι τών παιδικών ματιών. Οί γονείς της την φοβόντουσαν κι' άνησυχούσαν για τὸ μέλλον της.

— Αυτό τὸ κορίτσι, ἔλεγαν, θά πάρη τὸν κακὸ δρόμο. Εἶνε καταδικασμένο ἀπὸ τὴν μοῖρα του. Δέν ἔχει καρδιά και κυττάζει μόνο τὸ συμφέρον του.

Κι' ἀλήθεια, ἡ μικρούλα Μαῖϋ Γουέστ ἀγαποῦσε μόνο τοὺς ἀνθρώπους πού τῆς χάριζαν πανάκριβα δῶρα, πού δέν ταίριαζαν μετὴν ἡλικία της και τῆς ἄρεσε νὰ τῆς διηγούνται ἱστορίες πού μιλοῦσαν για πλούσιες κυρίες, ὡμορφα αὐτοκίνητα και πολυτελῆ μέγαρα. Ἡ Μαῖϋ Γουέστ ἀντιπαθοῦσε τοὺς φτωχοὺς και ποτὲ δέν ἔλεοῦσε τοὺς ζητιάνους. Δέν ἔπιανε, ἀκόμη, φιλία μετὸ κορίτσια και παιδιό πού ἦσαν καλοντυμένα. Ἦταν τρομερὰ ἀκατάδεχτη.

Ὅταν μεγάλωσε ἡ Μαῖϋ Γουέστ δέν πῆρε φυσικά τὸν κακὸ δρόμο, μὰ ἔγινε ὅ,τι φαινόταν πὼς θά γίνη ἀπὸ τὸ μικρὰ της χρόνια: Μιὰ σατανική και μοιραία γόησσα πού δέν συγκινεῖται παρὰ μόνο μετὰ βαρύτιμα κοσμήματα και τὰ πανάκριβα δῶρα.

Και οἱ ἄρρενες ὅμως «ἀστέρες» τῆς ὀθόνης ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἀπεκάλυψαν τὸ ταλέντο τους. Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ, παραδείγματος χάριν, σὲ ἡλικία πέντε χρονῶν ἦταν ἕνας μικρὸς Ἡρακλῆς! Εἶχε τὴ μανία νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς ἀδύνατους συμμαθητὰς του και διαρκῶς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς κάθε φασαρίας. Δέν ἔλεγε ἐπίσης ποτὲ ψέματα και εἶχε, ὅπως λέγαν οἱ καθηγηταί του, τὴν καρδιά ἑνὸς ἥρωος. Τὸ βλέμμα του πάλι ἦταν εἰλικρινές κι' ὅταν μιλοῦσε κυττοῦσε κατάματα και μετὰ θάρρος τὸν συνομιλητὴ του.

— Αυτό τὸ παιδί μας, ἔλεγαν οἱ γονεῖς του, εἶνε αὐθόρμητο στις ἐκδηλώσεις του και εἰλικρινές. Ἄν τύχη νὰ κάνη καλοὺς φίλους, θά καταφέρη πολλὰ στὴ ζωὴ του. Διαφορετικά θά δυστυχήσῃ.

Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ ὅμως στάθηκε τυχερός. Ἐκανε πάντα συντροφιά ἀνθρώπους πού τοὺς ἀρέσει ἡ ἀλήθεια κι' αὐτοὶ τὸν βοήθησαν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν καλλιτεχνικὴ κλίσι του και νὰ γίνη μεγάλος ἠθοποιός.

Ὁ Χάρολδ Λόυδ, ἀντιθέτως, ἦταν μικρὸς ἕνα «γελοῖο ὑποκείμενο», πού διαρκῶς ἔκανε γκριμάτσες και θύμωνε τοὺς δασκάλους του. Ἦταν ὁ καραγκιόζης τοῦ σχολείου κι' ὁ μεγαλύτερος «φασέρ» του. Μ' ὄλο τὸ ξύλο, ὅμως, πού ἔφαγε δέν συμμορφώθηκε κι' ἔτσι ἔγινε κωμικὸς ἠθοποιός.

Ὁ Μπάστερ Κῆτον, τέλος, ἦταν μικρὸς ἕνα εὐγενέστατο και ἀγαθὸ παιδί, ἐξαιρετικά χαριτωμένο. Εἶχε ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ εἶνε ὑπερβολικά εὐκολόπιστος μέχρι κουταμάρας, γι' αὐτὸ κιόλας ἔπεφτε θύμα διαφόρων φίλων του κατ' ἐργαζέων.

Κι' ὅπως βλέπετε ἀπὸ τὰ φίλμ του, δέν ἄλλαξε νοοτροπία και συμπεριφορά. Μοῦ φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι ἔγινε και χειρότερος!

ANTRE MOWZE

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ...

Τὸ ρεκόρ τῆς βραδύτητος στὸ «γύρισμα» ἑνὸς φίλμ τὸ εἶχε ὡς τώρα ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν, ὁ ὁποῖος θέλει δυὸ και τρία χρόνια για ν' ἀποτελειώσῃ μιὰ ταινία του. Μὰ ὁ νεαρὸς σκηνοθέτης Φράνκ Κάπρα ξεπέρασε και τὸν Σαρλό.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε περίπου μέρες, τελείωσε στὸ Χόλλυγουντ τὸ καινούργιο του φίλμ «Ὁρίζοντες». Τῆ στιγμῆ πού ἀποχαιρετοῦσε τοὺς συνεργάτες του, ὁ διευθυντῆς τῆς ἐταιρείας τὸν ρώτησε:

— Θὰ περάσετε αὔριο για νὰ γίνη μιὰ δοκιμαστικὴ προβολὴ ὀλοκλήρου τοῦ ἔργου;

— Ὁχι, ἀποκρίθηκε ἀπαθέστατα ὁ Κάπρα. Δέν θά με ξαναδῆτε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα... Ὡς τότε θά ἔχω λησμονήσει τὸ φίλμ μου, κι' ἔτσι θά μπορέσω νὰ τὸ δῶ ἀνεπηρέαστα και νὰ διακρίνω τὰ ἐλαττώματά του. Και ἂν δέν μοῦ ἀρέσῃ... θά τὸ ξαναγυρίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή!...

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας και περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παληὲς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ.

Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Ἐλευθεῶνος. 2—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην και τὰς Κυριακάς.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

(Ἀχιλ. Παράσχου)

Τὸν οὐρανὸν ἐκύτταζα μ' ἐκείνη
τὸ γαλανὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ,
Κι' ἐδιάβαζα στ' ἀστέρια στὴ σελήνη,
μετὴν ψυχὴν ποιήσεις τ' οὐρανοῦ,

Μιὰ ἀργυρὴ σελίδα κάθε ἀστέρι,
κάθε του φῶς και στίχος φλογερὸς
Ποῦ τοῦ Θεοῦ τὰ ἔγραψε τὸ χέρι
και τραγουδεῖ ὁ ἔρωσ κι' ὁ καιρὸς

Τὰ μάτια της και τ' οὐρανοῦ τ' ἀστέρια
σ' ἀκτίνα μιὰ ἐσμίγαν ἱερὴ
Ἐδιναν γῆ και οὐρανὸ, τὰ χέρια
στὴν λάμψι τους ἐκείνην τὴν υγρῆ...

Ἐφίλησα τ' ἀστέρια στὴ ματιὰ της,
στὴ λάμψι της τ' Ἀπρίλη τὴν αὐγῆ,
Κ' ἦπια ζωὴ εἰς ἕνα φίλημά της
κ' ἦπια δροσιὰ στοῦ ἡλίου τὴν πηνή!

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

(Κ. Μάνου)

Πέφτουν τὰ φύλλα κίτρινα, πέφτουνε μαραμμένα,
Τὰ δένδρα μένουν ἔρημα, ξερὰ και γυμνωμένα,
Και τῆς φτωχῆς μου τῆς καρδιάς τὰ φύλλα κιτρινίζουν,
και σὰν τὰ φύλλα τὰ ξερὰ στὸν ἄνεμο σκορπίζουν.

Τὰ δένδρα ξεγυμνώνονται, μὰ δέν θ' ἀργήσ' ἡ ὥρα
Νὰ τοὺς χάρισ' ἡ ἀνοιξις τὰ πράσινά τους δῶρα,
Ἄλλὰ ἡ δόλια μου ἡ καρδιά ποτὲ πειὰ δέν θ' ἀνθήσῃ,
Τραγουδοῖ ἀγάπης τρυφερὸ νὰ ξανατραγουδήσῃ.

Μ' ἐπρόδωσες και σ' ἀγαπῶ, μ' ἐπρόδωσες και κλαίω,
Μ' ἐπρόδωσες και σ' ἐρωτῶ: Κυρά μου, τί σοῦ φταίω;
Ἄπονη, πὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω,
Στὰ πόδια σου γονατιστὸς τὰ χρόνια νὰ περάσω.

ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Τίμ. Μωρχιτίνῃ)

Δέν στῶλεγα; Ξεψύχησε ἀπ' τὴν πληγὴ ἡ καρδιά μου
Και πεθαμένη κι' ἀψυχη μετὸ κορμί μου μένει,
Μέσα στὰ στήθη μου νεκρὴ κι' ἀταφῆ σιωπαίνει...
Λυπήσου τὴν, θεά μου,
Ποῦ ὕπνο δέν θά νοιώσῃ.

Και θάψῃ στὴν ἀγκάλῃ σου τὴν δόλια πεθαμένη,
Θάψ' τὴν βαθειὰ και σκέπασ' τὴν βαθειὰ. Δέν εἶνε κρῖμα,
Γιατὶ σὲ τέτοιο λείψανο τέτοιο ταιριάζει μνήμα!

Κι' ἄς εἶν' καταραμένη,
Ποτὲ της νὰ μὴ λυώσῃ!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Κ. Μάνου)

Ἄχ, ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς τοῦ χρόνου πόσο μοιάζει!
Μετὴν γλυκειὰ τὴν Ἄνοιξις κι' ἐκείνη γλυκοσκοκάζει,
Χιλιόχαρη κι' ὀλόδροση και μωσομουρισμένη
Ἐχει κι' ἀγκάθια πού και πού σὰ λεμονιά ἀνθισμένη.

Ἐπέρασεν ἡ Ἄνοιξις. Τὸ Καλοκαῖρι φθάνει,
Τῆς ἀνοιξης τὰ λούλουδα ὁ ἥλιος θά μαράνη.
Και τῆς ἀγάπης ἡ χαρὲς, τὰ γέλια, τὰ τραγουδία
Ἄπ' τὸν καῦμό θά μαραθοῦν σὰν ἀνοιξης λουλούδια.

Φθινόπωρο. Μαύρη νυχτιά. Συνεφιασμένη μέρα,
Πέφτουν, σκορποῦν ὀλόχρωμα τὰ φύλλα στὸν ἀγέρα
Και τῆς ἀγάπης πέφτουνε τὰ φύλλα μαραμμένα,
Τόσες ἐλπίδες ψεύτικες κι' ὄνειρα χαμένα.

Νά! κι' ὁ Χειμῶνας. Ἀπαλὸ και κάτασπρο τὸ χιόνι.
Σκεπάζει κάμπους και βουνά, τὴ γῆ μας σαβανώνει,
Και ἡ ἀγάπη τῆς καρδιάς, ἀγάπη πεθαμένη
Στὸ κρῦο χιόνι βρίσκεται βαθειὰ, βαθειὰ θαμμένη.